

**DALAM MAHKAMAH SESYEN DI SEREMBAN
DALAM NEGERI SEMBILAN DARUL KHUSUS, MALAYSIA
PERMOHONAN JENAYAH NO : 64FOP – 13 – 10/2016**

ANTARA

POEN THIAM CHOY

... PENUNTUT

DAN

PENDAKWA RAYA

... RESPONDEN

ALASAN PENGHAKIMAN

A. PENDAHULUAN

[1] Penuntut telah ditangkap dan beberapa harta telah disita oleh polis selaras seksyen 25(1) Akta Dadah Berbahaya (Perlucuthakan Harta) 1988 (selepas ini dirujuk sebagai 'Akta tersebut').

[2] Permohonan telah dibuat melalui rujukan tuntutan di bawah seksyen 32(3) Akta tersebut oleh penuntut dengan menuntut harta-harta seperti berikut:-

NO.	KOD	HARTA YANG DISITA
1	E83	Wang dalam akaun Hong Leong Bank – Nombor akaun 100490974 berjumlah RM2,405.19
2	E95	Wang dalam akaun CIMB Bank (<i>fixed deposit</i>) – Nombor akaun 50044022270001 berjumlah RM30,566.34

3	E96	Wang dalam akaun CIMB Bank (<i>fixed deposit</i>) – Nombor akaun 50042333140001 berjumlah RM51,322.96
---	-----	---

B. UNDANG-UNDANG

[3] Peruntukan undang-undang yang berkaitan berbunyi seperti berikut:-

*“(1) Where **any property has been seized under this Act**, other than under or by virtue of Part VII, and-*

(a) no prosecution for any offence under any law is instituted with regard to such property;

(b) no proceedings are commenced by the Public Prosecutor for the forfeiture of such property under Part III; and

(c) no claim in writing is made by any person that he is lawfully entitled to such property and that it is not liable to forfeiture under this Act or under the Dangerous Drugs Act 1952,

within three months from the date of its seizure, the property shall become forfeited immediately upon the expiration of the said period of three months.

*(2) Where within three months from the date of the seizure of any property under this Act, **a claim in writing is made** thereto by any person in the terms mentioned in paragraph (1)(c), the Public Prosecutor shall within fourteen days after the expiry of the said period of three months, **refer such claim** to a Sessions Court for its decision.”*

[4] *Locus standi* untuk mengemukakan tuntutan di bawah seksyen 32(2) akan timbul apabila harta penuntut disita dan penuntut memberi notis bertulis dalam tempoh 3 bulan dari tarikh penyitaan bahawa ia secara sahnyanya mempunyai hak terhadap harta yang disita. Apabila notis diberi

selaras peruntukan undang-undang di atas, Pendakwa Raya hendaklah dalam tempoh 14 hari dari tarikh luput 3 bulan tersebut, merujuk tuntutan tersebut kepada Mahkamah ini untuk keputusannya.

[5] Ringkasnya, ada 3 intipati penting dalam seksyen tersebut iaitu, penyitaan, tuntutan bertulis dan rujukan tuntutan.

C. KUASA PENDAKWA RAYA DALAM MERUJUK TUNTUTAN

[6] Tiada pihak lain kecuali Pendakwa Raya yang boleh dan mesti merujuk tuntutan kepada Mahkamah ini. Ini bermakna tugas Pendakwa Raya tidak mirip pendakwaan kes jenayah di mana ia mempunyai obligasi tinggi selari jurisprudens keadilan jenayah. Dalam prosiding di hadapan mahkamah ini, peranan yang dimainkan oleh Pendakwa Raya adalah sebagai pihak yang merujuk tuntutan penuntut kepada mahkamah supaya penuntut boleh membuktikan bahawa harta yang dituntut adalah bukan harta salah dan beliau secara sahnyanya berhak kepada harta tersebut.

[7] Sandaran dibuat kepada kes Mahkamah Rayuan, ***PP v. Tan Lee Kok [1988] 2 MLJ 65*** yang memutuskan antara lain, seperti berikut:-

"Section 32(3) places the burden upon the person making the claim "upon proof that he is lawfully entitled thereto." Section 32, therefore, places no burden on the Public Prosecutor to prove anything. It merely places the burden to refer the claim to the Sessions Court. Therefore, under s.32, the role (of the Public Prosecutor is merely to forward the claim and as has been well put by the Deputy Public Prosecutor, the role of the Public Prosecutor is that of a "forwarding agent"."

D. BIDANGKUASA MAHKAMAH

[8] Jelas dari Seksyen 32(2) Akta tersebut, mahkamah ini akan hanya mempunyai bidangkuasa apabila tuntutan dirujuk untuk keputusannya (*its decision*). Keputusan yang dimaksudkan tersebut hanya dapat dibuat oleh mahkamah ini setelah pemeriksaan perkara (*examination of the matter*) seperti mana termaktub di bawah seksyen 32(3) Akta tersebut. 'Pemeriksaan perkara' tersebut hendaklah secara pemeriksaan utama, pemeriksaan balas dan pemeriksaan semula saksi. Rujukan dibuat kepada kes ***Public Prosecutor v. Tang Ai Chuo and Anor [1999] 1 LNS 90***, di mana mahkamah memutuskan *inter alia*, seperti berikut:-

"In my considered opinion the proper procedure would be for the respondents to adduce evidence on oath before the learned Sessions Court Judge to support their claim by the calling of witnesses (including themselves as witnesses) to be examined-in-chief, cross-examined and re-examined akin to the procedure for a full trial be it a civil or criminal trial."

[9] Dalam kes ***Hong Leong Bank Bhd v. PP [2009] 8 CLJ 463***, Mahkamah Tinggi ada ini untuk dinyatakan apabila tuntutan dirujuk ke mahkamah sesyen:-

"In other words, once a claim is referred to the Sessions Court by the PP under s. 32 of the Act, the court is entitled to assume and presume that (1) no offence under the Act or under the DDA has been committed in respect of the property and (2) that such property is not illegal property."

[10] Keputusan yang boleh dibuat oleh mahkamah juga hanya terhad kepada dua sahaja iaitu, sama ada melepaskan harta tersebut kepada penuntut ataupun melucutkan harta tersebut.

E. SAMA ADA S.35 AKTA TERSEBUT TERPAKAI DALAM PROSIDING DI BAWAH S.32(3)

[11] Dalam kes *Hong Leong Bank Bhd v. PP [2009] 8 CLJ 463*, Mahkamah Tinggi memutuskan bahawa anggapan di bawah s.35 hanya terpakai pada 'hirer' jika prosiding di bawah Bahagian III Akta tersebut diambil terhadapnya oleh Pendakwa Raya atas dasar ia adalah 'liable person' dan harta adalah 'harta salah' dan oleh kerana prosiding di bawah s.32 adalah prosiding bukan dibawa oleh Pendakwa Raya terhadap mana-mana orang atas dasar ia adalah 'liable person' atau harta itu 'harta salah', ada ini untuk dinyatakan:-

"Section 35 of the Act does not apply to a claim under s. 32(1) of the Act, irrespective of whether one takes the literal or purposive approach to the interpretation of that section. While an inquiry under s. 32 is a proceeding under the Act, it is however not a proceeding brought by the PP against any person on the ground that he is a liable person or on the ground that the property is illegal property. Consequently, a proceeding under s. 32(3) of the Act is not a proceeding that is envisaged under s. 35 of the Act and hence the presumptions therein that the court shall presume a person to be a liable person and a property to be an illegal property does not apply to a proceeding under s. 32 of the Act. (paras 18, 26 & 27)

Section 32 could never apply to a situation where the PP had reasonable grounds to believe that any property, including property seized by the police pursuant to ss. 25 or 28, was illegal property, because had that been the case, it would have been incumbent on the PP to take proceedings in respect of the property, which in this case was under s. 7(1)(a)(ii) of Part III of the Act. Further, the very fact that the PP acted as a postman or a 'forwarding agent' (Public Prosecutor v. Tan Lee Kok) in referring a claim to the Sessions Court under s. 32(3) of the Act further implied that the PP had reasonable grounds, based on

police investigation, to believe that the property was not illegal property. (paras 28 & 29)."

[12] Malah, asas bagi dapatan oleh Mahkamah Tinggi bertunjangkan pandangannya bahawa jika s.35 Akta tersebut diniatkan untuk terpakai kepada semua prosiding termasuk satu tuntutan di bawah s.32(1) Akta tersebut, ia telah sepatutnya menggunakan perkataan ke takat "*In all proceedings under this Act*" walhal di bawah s.32 Akta tersebut hanya diperuntukkan bahawa ia terpakai kepada '*Forfeiture of property seized under the Act where there is no prosecution or no proceedings under Part III or no claim thereto*'.

[13] Perlu ditegaskan di sini bahawa keputusan Mahkamah Tinggi dalam kes *Hong Leong Bank Bhd (supra)* telah disahkan oleh Mahkamah Rayuan pada 24 Mac 2011 dalam Rayuan Jenayah No: W-09-7-2009 melalui panel YA Azhar Ma'ah, YA Syed Ahmad Helmy Syed Ahmad dan YA Balia Yusof Wahi JJCA walaupun tiada alasan penghakiman bagi keputusan tersebut.

[14] Kes *Hong Leong Bank Bhd (supra)* tidak dipersetujui oleh Mahkamah Tinggi dalam kes ***AmFinance Bhd v. PP [2010] 7 CLJ 607*** dan ***Loi Sui Chi & Satu lagi v. PP [2011] 10 CLJ 430*** di mana anggapan statutori di bawah s.35 Akta tersebut diputuskan terpakai kepada prosiding di bawah s.32 Akta tersebut. Sila lihat kes ***Public Finance Bhd v. Public Prosecutor [1999] 8 CLJ 485***; ***Pendakwa Raya v. Jessie Tan Poh Yoke [2008] MLJU 0910***; ***Kii Sie Hoong v. PP [2008] 1 CLJ 683***; ***PP v. Lee Kee Seng & Anor [2005] 3 CLJ 649***; ***Hong Leong Bank Bhd v. PP [2009] 8 CLJ 33***.

[15] Kemudian, Mahkamah Rayuan dalam kes ***Cherian KC George v. PP [2012] 6 CLJ 17*** dengan mengikuti majoriti keputusan-keputusan Mahkamah Tinggi yang memutuskan bahawa s.35 Akta tersebut terpakai kepada prosiding di bawah s.32 Akta tersebut, menyatakan lebih lanjut seperti berikut:-

“With respect, we are more inclined to agree with the majority of the High Court judges which have held that the presumption under s. 35 of the Act is applicable to a proceeding under s. 32 of the Act. We share the view that s. 35 was intended to apply to all proceedings under the Act. The wordings in s. 35 are very clear. It uses the words “any proceeding”. The words “any proceedings” should and must be given the ordinary meaning that it covers all proceedings under the Act. To say that a proceeding under s. 32(3) of the Act is not a proceeding that is envisaged under s. 35 of the Act and would not be in tandem with the intention of law makers and would be in violation to the clear wordings of s. 35 of the Act.”

[16] Namun begitu, dalam kes ***PP v. Lim Kim Hoei & Anor [2014] 4 CLJ 816***, Mahkamah Rayuan tidak mengikuti kes *Cherian KC George v. PP (supra)* di mana YA Hishamudin Mohd Yunus JCA, adalah juga salah seorang daripada panel hakim dalam kedua-dua kes tersebut, kerana berpandangan seperti berikut:-

“With respect, we have a different view. We believed the court in Cherian did not have the benefit of full blown arguments, such as are now before us. It was also not brought to the attention of the panel in Cherian that the decision of the High Court in Hong Leong Bank Bhd was upheld by the Court of Appeal. The Court of Appeal in Cherian was also not informed by counsel appearing before it that Hong Leong Bank Bhd was followed by the High Court of Kuching in the unreported judgment of the Sibu High Court in case No: Sibu-42-2010 PP v. Tiong Sii Chong.

In our opinion, had the issues and the case law authorities been fully ventilated before the panel in Cherian, the panel then would probably have come to a different conclusion.

In our judgment, ss. 32 and 35 should not be read in isolation, but have to be read in the light of and in context of the legislative intent behind the enactment of the Act.”

[17] Selanjutnya, Mahkamah dalam kes *Lim Kim Hoei (supra)* juga telah memberi pencerahan jitu berkenaan situasi sebenar yang mewajarkan pemakaian s.35 dan 32(3) seperti berikut:-

“While it is not disputed that any property seized under this Act may be forfeited if they fall within the circumstances stated in s. 32(1), however, it is our view that, unlike a forfeiture proceedings under Part III, the presumptions under s. 35 of the Act do not apply to a claim made under s. 32(2) for the release of such property. This is because under s. 32 no proceedings is brought against any person or in respect of any property on the ground that such a person is a liable person or that such property is illegal property. Instead, s. 32(2) relates to a claim made by a person in respect of any property seized by the police pursuant to Part IV of the Act for which, (i) no prosecution for any offence under any law is instituted with regard to such property; and (ii) no forfeiture proceedings are commenced by the Public Prosecutor for the forfeiture of such property under Part III.”

[18] Hampir setahun selepas keputusan *Lim Kim Hoei (supra)*, Mahkamah Rayuan dengan keputusan majoriti 4:1 dalam kes ***Jason Chan Huan Sen & Ors v. PP [2015] 2 CLJ 605*** telah mengukuhkan kedudukan undang-undang seperti mana yang diputuskan dalam *Lim Kim Hoei (supra)* bahawa anggapan statutori di bawah s.35 Akta tersebut tidak terpakai kepada prosiding di bawah s.32(3) Akta tersebut dan bahawa tiada apa-

apa kekaburan pada s.35 tersebut. Dalam kes tersebut, mahkamah antara lainnya, memutuskan seperti berikut:-

“To our mind, s. 32(3) of the FOP Act is self-contained regime that specifically pertains to a claim made by a person in respect of a property which is not the subject matter of any prosecution nor of forfeiture proceedings. With respect, we agree with the decision of this court in the Tan Lee Kok 's case (supra) and we wish to add that in a case where the Public Prosecutor institutes prosecution or forfeiture proceedings under the FOP Act, the 'legal aid' comes in the form of s. 35 to assist him by providing the presumptions as contained therein. But not in proceedings under s. 32(3) of the same FOP Act. While acknowledging that all provisions in the FOP Act must be considered by having due regard to the other provisions housed in the same statute, it must be interpreted harmoniously so as to maintain the integrity of its framework, by giving effect to what Parliament had intended to provide for in the various regimes created within the FOP Act. We took note that the FOP Act has created three separate regimes where separate set procedures are provided for each one of them, namely the prosecution of offences regime, the forfeiture of illegal properties regime, and the proceedings that are being housed under s. 32(3) pertaining to the claim by a person over a property which he claims to be its lawful owner. Taken in that sense, with respect, s. 35 and s. 32(3) of the FOP Act are, in fact and in law, mutually exclusive.”

[19] Setelah kesemua undang-undang kes yang diputuskan itu dianalisa, kini kedudukan undang-undang adalah jelas bahawa anggapan di bawah s.35 Akta tersebut tidak terpakai dalam prosiding di bawah s.32(3) Akta tersebut. Pada peringkat ini adalah suai manfaat jika satu petikan keputusan kes *Jason Chan Huan Sen (supra)*, diperturunkan di sini untuk penaakulan bersama, yang berbunyi seperti berikut:-

“We are aware that this sitting of five judges was empanelled to resolve the apparent conflict that now exists pursuant to the two decisions emanating from

this court in the Cherian's case (supra) and the Lim Kim Hoei 's case (supra). At the end of that exercise, as a court of co-ordinate jurisdiction, this court is at liberty to choose which of the conflicting decisions to follow regardless of their relative age. This is one of the three exceptions to the general rule that the Court of Appeal is bound by its own decisions, as adumbrated in the case of Young v. Bristol Aeroplane Co Ltd [1944] KB 718 CA. This forms an integral part of the larger and crucial principle of stare decisis."

F. TUGAS PENUNTUT DALAM PROSIDING S.32(3)

[20] Adalah beban penuntut dalam kes ini untuk mengemukakan keterangan yang *credible* bahawa harta-harta tersebut telah diperolehi secara sah dan oleh itu beliau berhak kepadanya. Menurut kes *Lim Kim Hoei (supra)*:-

"The only burden of the respondents is to adduce sufficient credible evidence that the properties were acquired by them through lawful means and that they were lawfully entitled to such properties."

G. SAMA ADA PENUNTUT BERJAYA DALAM MEMIKUL DAN MELAKSANAKAN BEBANNYA

(a) Tuntutan Penuntut ke atas wang dalam 3 akaun bank (E83, E95 & E96)

[21] Penuntut dan isterinya (SP2) memberi keterangan.

[22] Penuntut dalam keterangannya menyatakan bahawa beliau telah mula bekerja sejak tahun 1996 semasa beliau berumur 18 tahun hingga beliau ditangkap. Menurutnya, beliau telah bekerja di kedai membaiki

kereta selama 9 tahun dari tahun 1978 hingga 1987 selepas berhenti dari sekolah dan selepas itu sebagai penjaja menjual buah-buahan di pasar pada waktu pagi, petang dan malam selain kerja pindah stok secara harian apabila ada permintaan. Beliau juga menyatakan bahawa apabila beliau mula bekerja di kedai membaiki kereta, gajinya adalah lebih kurang RM300.00 dan gaji tersebut dinaikkan secara tahunan di mana pada tahun 1987 beliau telah menerima gaji sejumlah RM1,000.00 sebulan.

[23] Selepas beliau mula menjaja, beliau menambah bahawa gajinya adalah dalam lingkungan RM2,000.00 hingga RM4,000.00 sebulan. Keterangan penuntut ini telah disokong oleh keterangan SP2 secara material. Penuntut juga menyatakan bahawa wang RM2,405.19 (E83) adalah wang simpanan bulanan yang timbul dari penjimatan beliau sejak beliau mula bekerja sejak tahun 1978.

[24] Fakta bahawa penuntut bekerja selama 37 tahun gagal dicabar oleh pihak Responden. Selain itu, fakta bahawa penuntut bekerja di kedai membaiki kereta selama 9 tahun di antara 1978 dan 1987 dengan gaji lebih kurang RM300.00 hingga RM1,000.00 sebulan dan fakta bahawa penuntut menjual buah-buahan sejak tahun 1988 hingga sejauh sebelum ditangkap dengan gaji RM2,000 hingga RM4,000 juga gagal dicabar dengan kukuh. Apa yang dipersoalkan oleh pihak Responden ialah fakta pekerjaan penuntut semasa beliau ditangkap. Adalah undang-undang mantap bahawa fakta material yang gagal dicabar oleh pihak penentang hendaklah dianggap sebagai telah diterima sebagai benar oleh mereka.

[25] Dalam kes **Chukwudi Hassan v. PP [2015] 8 CLJ 353**, Mahkamah Rayuan ada ini untuk dinyatakan berkenaan keterangan memihak tertuduh (penentang) yang gagal dicabar, seperti berikut:-

“In terms of law, failure to challenge evidence favourable to the accused could be considered as an admission that the evidence was not disputed.”

X [26] Menurutny lagi, keseluruhan wang itu adalah hasil daripada penjiatannya sepanjang tempoh pekerjaannya selama 21 tahun setelah ditolak kos tampungan kehidupannya, ansuran kereta, wang pemberian sekali-sekala kepada ibubapanya dan kos pembelian makanan anjing. Penuntut juga mengesahkan bahawa oleh kerana beliau masih bujang beliau dapat berjimat dan menyimpan duit.

[27] Mahkamah mendapati tidak mustahil bagi penuntut yang bekerja selama 37 tahun dengan gaji akhir di antara RM2,000.00 hingga RM4,000.00 memiliki wang sejumlah RM2,405.19 dalam akaun simpanannya. Beliau berkahwin pada tahun 1987 semasa beliau menjual buah-buahan. Ini bermakna beliau adalah bujang semasa bekerja di kedai membaiki kereta dan tidaklah teramat luar biasa untuk penuntut pada tahun 1970-an dan 1980-an berjimat dari gajinya di antara RM300.00 dan RM1,000.00 mengikut tahun dan menyimpan wang pada zaman bujangnya.

[28] Mahkamah mendapati dengan gaji yang diterima di antara tahun 1978 dan 1987 semasa bekerja di kedai membaiki kereta pun adalah memadai untuk menunjukkan bahawa penuntut mampu untuk menyimpan RM2,405.19. Tetapi, penuntut telah mempunyai pendapatan yang lebih dari itu di antara 1987 dan 2015 untuk menunjukkan bahawa

adalah berasas untuk beliau menyimpan sejumlah wang itu di akaun peribadi beliau.

[29] Penuntut juga memaklumkan bahawa isterinya, (SP2) telah memindahkan wang sejumlah RM30,000.00 dari akaun peribadinya ke dalam akaun simpanan tetap bersama mereka berdua pada 01.06.2015.

[30] Menurut SP2, wang RM30,000.00 ini adalah gabungan wang RM21,000.00 yang dikeluarkan dari akaun KWSP semasa beliau berumur 50 tahun dan RM9,000 yang merupakan wang simpanannya sendiri hasil dari pekerjaannya selama 33 tahun sebagai kerani di beberapa syarikat sejak tahun 1985 dan kini pula bekerja di RYB Electric Sdn Bhd. Penyata akaun CIMB SP2 (P6) menunjukkan bahawa sejumlah RM30,000.00 telah dipindahkan dari akaun peribadi SP2 ke akaun simpanan tetap mereka berdua dan Slip Pengakuan Simpanan/Pembaharuan (P8) mengesahkan bahawa wang tersebut dimasukkan ke dalam akaun simpanan tetap itu.

[31] Tidaklah mustahil bagi SP2 yang bekerja sebagai kerani selama 33 tahun yang menerima gaji sejumlah RM3,700.00 semasa beliau memberi keterangan di mahkamah untuk mempunyai tabungan atau simpanan sebanyak RM9,000.00 untuk digabungkan dengan RM21,000.00 yang dikeluarkan dari akaun KWSP sebelum dipindahkan sebagai amaun RM30,000.00 ke dalam akaun simpanan tetap mereka berdua. Tidak juga mustahil bagi SP2 yang telah kini mencecah umur 54 tahun untuk mengeluarkan sejumlah wang simpanan sahnya dari akaun KWSP semasa beliau berumur 50 tahun. Rujukan telah dibuat kepada Penyata KWSP Tahun 2017 (P9). Mahkamah mendapati RM30,556.34 (E95) ialah wang yang secara sahnya datang dari punca pendapatan sah SP2.

[32] Penuntut mendedahkan lagi bahawa wang sejumlah RM50,000.00 adalah pemberian melalui wasiat bertarikh 23.12.2009 oleh ibu mertuanya kepada SP2. Menurutnya, ibu mertuanya meninggal dunia pada 19.02.2011 dan pada 28.02.2011 SP2 telah menerima wang tersebut sebelum SP2 mengeluarkan wang tersebut pada 23.02.2015 dari akaunnya dan memasukkannya ke dalam akaun simpanan tetap bersama mereka berdua.

[33] Keterangan ini dengan materialnya telah disokong oleh keterangan SP2. SP2 menyatakan bahawa wang tersebut telah diterima dalam bentuk cek dan dimasukkan ke dalam akaun Maybank beliau dan kemudiannya dipindahkan ke dalam akaun simpanannya di CIMB Bank sebelum dikeluarkan dan dimasukkan ke dalam akaun simpanan tetap bersama mereka.

[34] Keterangan kedua-dua mereka telah disokong juga oleh keterangan dokumen. P2 ialah wasiat ibu mertua penuntut yang jelas menunjukkan wang sejumlah RM50,000.00 diberi kepada SP2. Sijil kematian (P3) mengesahkan ibu mertua penuntut meninggal dunia pada 19.02.2011. Salinan buku akaun Malayan Banking Berhad (P4) SP2 menunjukkan wang sejumlah RM50,000.00 telah dikreditkan ke dalam akaun tersebut pada 28.02.2011. Penyata akaun peribadi CIMB Bank (P7) SP2 memaparkan pada 23.02.2015 RM50,000.00 dikeluarkan dari akaun itu manakala, Slip Pengakuan Simpanan/Pembaharuan (P5) menunjukkan wang sejumlah RM50,000.00 dimasukkan ke dalam akaun simpanan tetap bersama mereka berdua di CIMB Bank pada tarikh yang sama iaitu, 23.02.2015.

[35] Penuntut menambah lagi bahawa sebelum wang RM50,000.00 dimasukkan ke dalam akaun bersama itu, ada sedikit baki wang dalam akaun tersebut. Maka, RM1,322.96 adalah baki wang. Ini telah membawa kepada jumlah RM51,322.96 (E96).

[36] Mahkamah mendapati penuntut berjaya dalam melaksanakan (discharge) beban yang diletakkan ke atasnya dengan mengemukakan keterangan yang boleh dipercayai bahawa kesemua wang itu telah diperolehi dengan cara yang sah dan oleh itu, beliau berhak kepada harta-harta tersebut.

H. BEBAN RESPONDEN (PENDAKWA RAYA)

[37] Dalam kes *Hong Leong Bank Bhd v. PP [2009] 8 CLJ 463*, mahkamah memutuskan berkenaan beban Pendakwa Raya apabila penuntut berjaya membuktikan bahawa ia berhak kepada harta yang disita, antara lainnya seperti berikut:-

“Instead, the burden is on the PP, if it has evidence to the contrary based on police investigation, to introduce rebuttal evidence that the property was illegal property .....”

[38] Mahkamah ini berpendirian bahawa oleh kerana penuntut telah berjaya melaksanakan bebannya dalam membuktikan beliau berhak kepada harta-harta yang dituntut, kini beban beralih kepada Responden untuk membuktikan bahawa harta-harta tersebut adalah harta salah (illegal property) dan dalam ketiadaan keterangan sangkalan (*rebuttal*) tersebut, mahkamah ini hendaklah menganggap harta-harta tersebut sebagai bukan harta salah.

[39] Dalam keterangan saksi responden pertama (SR1) iaitu pegawai penyiasat kes ini, tiada sebarang keterangan yang menunjukkan bahawa harta milik penuntut itu adalah harta salah. Beliau hanya memberi keterangan berkenaan E83 iaitu, wang dalam akaun Hong Leong Bank dalam satu ayat dengan hanya merujuk kepada satu laporan polis bahawa laporan tersebut adalah berkaitan penuntut yang melibatkan wang RM2,405.19 dalam akaun Hong Leong Bank dan tidak lebih dari itu. Tiada sebarang keterangan sangkalan dari saksi ini terhadap harta tersebut dalam kes ini.

[40] Bukan itu sahaja. Pihak Responden juga telah gagal mengemukakan apa-apa keterangan sangkalan melalui satu-satunya saksi iaitu, SR1 berkenaan 2 harta lain (E95 & E96) yang disita untuk menunjukkan harta-harta tersebut adalah '*illegal properties*'. Malah, tiada sebarang keterangan dikemukakan oleh pegawai penyiasat ini mengenai kesemua 3 harta itu.

[41] Rentetan itu, mahkamah mendapati pihak Responden telah gagal untuk menyangkal bahawa kesemua 3 harta yang disita adalah '*illegal properties*'.

I. KEPUTUSAN

[42] Dalam kes ***Jason Chan Huan Seng & Ors v. Public Prosecutor and Other Appeals [2015] 1 MLJ 701***, mahkamah antara lainnya memutuskan seperti berikut:-

"In determining whether the appellants had succeeded in proving that the properties were not illegal properties and that they were lawfully entitled to the properties it was necessary to examine the evidence adduced by the appellants. In this regard it was noted that the sessions court judge had completely ignored the income earned by the third and fourth appellants from the time they began their respective employment until 1992, ie a period of 17 and 16 years respectively, on the basis that most of the properties were purchased since 1995. Further, the sessions court judge had completely ignored the evidence that the third appellant had received loss of employment cash payment of RM38,172.50 and that in 1997 he was paid the sum of RM45,000 by Great Eastern Life Insurance Co for a matured policy. There was no reason why that evidence should be ignored or rejected, especially since there was no challenge by the prosecution. In addition, the sessions court had also completely ignored the gains that could be reasonably be obtained by the appellants through shrewd and careful investments of their employment income and their other legitimate source of income. There was sufficient evidence adduced before the sessions court for it to release the two moveable properties to the appellants. There was nothing inherently improbable in the explanation given by the appellants as to how they were able to financially manage to acquire the two apartments. In the absence of any evidence to the contrary, the sessions court and the High Court ought to have found that the appellants had succeeded in proving, on the balance of probabilities, that the two moveable properties were not illegal properties and that they were lawfully entitled to the same.

[43] Atas alasan-alasan yang diutarakan di atas, mahkamah ini dengan sesungguhnya mendapati penuntut, atas imbangan kebarangkalian berjaya membuktikan harta-harta tersebut diperolehi secara sah di mana tiada sebarang kesalahan dilakukan di bawah Akta ini atau Akta Dadah Berbahaya berkaitan harta-harta tersebut dan beliau berhak kepada harta-harta yang dituntut dan seterusnya mahkamah telah

memerintahkan supaya harta-harta tersebut yang juga tidak menyalahi undang-undang iaitu, E83, E95 dan E96 dilepaskan kepada penuntut.

Disediakan oleh:

(RAMESH A/L GOPALAN)

Hakim

Mahkamah Sesyen 3

Seremban

Pada : 06.08.2018

Bagi Penuntut:

Dato' Sivananthan bersama Cik Low Huey Theng

Tetuan Sivananthan

Petaling Jaya

Bagi Responden:

Puan Norshazwani bt Ishak

Timbalan Pendakwa Raya

Pejabat Penasihat Undang-Undang

Negeri Sembilan